

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

— Și... Isus „s'a suit în munte singur să se roage“...

(Ev. D. IX. după Rusalii.)

Săturase întreg poporul adunat în ziua aceea împrejurul lui... Pe câteva mii de oameni... cu cinci pâni și doi pești... Și iată că o fierbere mare începe să clocotiască sufletul mulțimei. Minunea negrăită a înmulțirii celor cinci pâni și a celor doi pești a răscolit până în adâncul inimei, norodul, care nu-și putea stăpâni mirarea care îl cuprinsese, văzând și împărtășindu-se din puterea minunii, care se împlinise în fața lui, pentru îndestularea lui și spre mulțumirea lui fără de margini. Înțelese și se pătrunse din tot sufletul de semnul puterii acestei minuni dumnezeiești săvârșite din partea lui Isus. Și acum se frământa întru sine. Auzise cuvântul Mântuitorului, văzuse puterea dumnezeirii lui. Și în sufletul său pătruns încolți îndemnul firesc și nebiruit al recunoștinței față de nespusa bunătate a Marelui Învățător și Profet, care îl făcuse părtaș marelui dar, pogorît de sus, dela Părintele luminilor. În ce chip să-i poată mulțumi mai cu vrednicie? Și mulțimea aduce hotărîre... Să-l facem pe Isus Împăratul nostru... Am cunoscut mărirea lui și acum această dorință o avem... Il voim de Împăratul nostru... Și inflăcărarea mulțimei creștea cu fiecare clipă. Și însuflețirea o ridicase pe aripile ei și o răpia spre înălțimi nebănuite.

Aici avea să se petreacă ceva neobișnuit. Căci prea se avântaseră pornirile aprinse... Și potolirea lor trebuia să urmeze neapărat și cât mai curând. Cu atât mai vărtos, că ele apucaseră o cale greșită. Fără voia lor, cel mai curat și mai nevino-

vat gând le îndemna din nepricepere și neștiință. Și Isus cunoștea rătăcirea lor și se grăbia să o stăvilească și să o îndrepteze. Căci această mulțime însuflețită scăpase din vedere, că: „Împărăția lui Isus nu era din lumea aceasta“... Cu adevărat Împărat este El, însă împărăția lui nu este o trecătoare și mărginită împărăție pământească, ci una vecinică, netrupească și nemijlocită, dela începutul veacurilor: Împărăția Cerului...

Și încercarea fu incunjurată la vreme. Isus, purtătorul tainelor dumnezeiești împiedcă și oprește gândul mulțimei, în clipa, în care semn face și poruncă dă ucenicilor săi, să se suie în corabie și să treacă de cealaltă parte a lacului, spre țarmul din potrivă. Și după ce vor fi ajuns aceea margine a lacului, să se coboare din corabie și să porniască pe uscat până la locul, unde aveau să se întâlnească... Și să-L aștepte acolo...

Și atunci cu înțelepciunea și atotștiința nemărginită a tainicei prevederi dumnezeiești se despărțește de popor... în pace, fără tulburare, fără sminteală, în cea mai desăvârșită înțelegere, bună voire și mulțumire...

Și s'a îndreptat înspre locul întâlnirii cu învățăceii săi, după cum le poruncise lor...

Și apoi, — mulțumit de liniștirea popoului, de înfrângerea patimilor și de cercetarea cea dumnezeiască, — voind să mulțumiască Părintelui său ceresc pentru împlinirea preasfintei lui voințe, pentru strălucita sa biruință asupra ispitei înșelătoare a întunerecului și pentru arătarea minunatei fețe a lui Dumnezeu peste poporul incredințat de puterea sa dumnezeiască, — „s'a suit în munte singur: să se roage.“

Fie acest înalt, luminos și puternic îndemn dumnezeiesc, un prilej mântuitor pentru tot sufletul adâncit și muncit de râvnirea înșelătoarelor bunătăți pământești, a deșartelor măriri omenești și a trecătoarelor stăpâniri ispititoare. Ca să înțeleagă pentru vecinica lui fericire, că nici noi oamenii: „nu avem cetate stătătoare aici pe pământ,” că „toate-s nestatornice, toate-s nește spume,” — dupăcum știe să mărturisească atât de priceput și un învățat cărturar al Neamului nostru: cronicarul Miron Costin. Ci, — și împărăția cea adevărată și vecinică a oamenilor celor drepecți, adormiți întru Domnul, la Tatăl nostru cel ceresc este . . .

„Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” . . .

(Ev. D. IX. după Rusalii)

Sfânta Evanghelie a Duminecii a noua după marele praznic al Rusaliiilor, ne înfățișează în toată măreția ei o întreită minune a Domnului nostru Isus Christos. Într'una din zilele acele o furtună cumplită tulbură marea. Vântul potrivnic o sbiciuia cu o mare putere, ridicându-i apa în uriașe valuri spumegânde. Și vuia din răputeri, par'că o putere nevăzută și-ar descărca asupra ei înfiorătoarea răzbunare. Întinsul cerului ei întunecat, abia se mai putea desprinde din când în când, din cele mici petece întrezărite prin vâlul săltăreț al valurilor asvârlite la mări înălțimi.

Noaptea se lăsase grea, posomorită și neliniștită. Nici o stea nu se zăria pe bolta întristată. În noaptea aceasta urgisilă, o corabie se căznea din greu cu valurile spintecate de împotrivirea răzbitoare a vâslaşilor vâjnoși. După îndelungate opintiri începuse să crepe de ziuă. În depărtare se iveau sfi-oși zorii dimineții. Mânia mării par'că se mai domolise. Lumina se măria. Când, — iată, spre cea mai mare uimire a celor din corabie, o umbră se apropie. Înfațșarea ei se schimbă tot mai mult, în forma unui om. Și omul înainta spre corabie . . . Și ce minune . . . Omul acela venia umblând cu picioarele pe mare, pe fața apei, pășind întocmai precum ar umbla pe uscat . . . În viața lor încă nu mai văzuseră o „arătare” cași aceasta . . . Acum vedenia ajunsese în apropierea lor . . . Nu-și mai puteau stăpâni

tulburarea . . . zicând încremeniți de spaimă: „năluca este!” . . . Și îngrozii peste măsură . . . au început să strige . . . de frică . . .

Și omul acela minunat, care umbla pe mare, nu era altcineva . . . decât Isus . . . Și oamenii înspăimântați din corabie . . . ucenicii lui . . . Și Isus-Domnul și Invățătorul, văzând tulburarea lor, s'a oprit și a stat lângă ei, zicând: „Cutezați, eu sunt, nu vă temeți” . . . Și îndată s'au liniștit ei, cunoscând pe Isus . . .

Ci, după puțină vreme, unul dintre ucenici: Petru, care iubia pe Isus cu cea mai mare înflăcărare, — cași nici unul dintre ei, — prinse putere în inima lui cuprinsă de dorința grabnicei apropieri . . . și îi zise: „Doamne, de ești tu, poruncește-mi să viu la tine pe apă” . . . Și a zis Isus către Petru: „Vino” . . . „Și eșind Petru din luntre,” — iată a doua minune se petrece, — începu: „a umbla pe apă,” ca să vină la Isus. Dară văzând vântul cel tare, s'a temut și începând a se scufunda, a strigat zicând: „Doamne mântuiește-mă.” Isus întinzându-i mâna, l-a apucat și i-a zis: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” Și întrând ei (Isus și Petru) în corabie, a stat vântul . . . Și iată și a treia minune . . . se petrecuse . . . Când Isus văzu, că Petru se scufundă în mare, — în aceea clipă, cu minunata lui putere dumnezeiască, care străbate și cunoaște și gândurile cele mai ascunse ale minții și simțirile cele mai adânci ale inimii omenești, — înțelese pe deplin pricina scufundării lui Petru . . . Și pe loc o și desvăluie, când îl lămurește pe Petru, prin cuvintele: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” Cași-cum i-ar fi spus: să știi Petre, că de aceea ai început să te scufunzi, fiindcă a început să-ți scadă credința. Ai început să te îndoiești întru inima ta de puterea mea dumnezeiască, care te poate face și pe tine să vii la mine, umblând pe mare, precum mă văzuși pe mine venind. Dacă credința ta față de mine nu scădea, nu te-ai fi scufundat . . .

În fața acestei întreite minuni a Domnului nostru Isus Christos, o înfricoșată răspundere trebuie să ne încerce . . . Ce fel de credință avem noi? Și intrucât credința noastră nu se va dovedi nici cași o palidă umbră a credinței scăzute în acea clipă de încercare alui Petru, oare nu ne vom prăbuși în fundul mării de foc al vecinului iad? Noi necredincioșii, în ziua cercetării? . . .

O potrivită reamintire.*)

Anul 1031 în care ne găsim, a fost închinat de Sfântul Părinte, în amintirea conciliului efezin, care înainte de aceasta cu unanimitate și cincisute ani a definit maternitatea Născătoarei de Dumnezeu în forma aceasta ca o dogmă a credinței creștine.

Acest conciliu, al treilea în ordinul conciliilor ecumenice, are un canon și asupra primatului papal, care este cu atât mai însemnat deoarece conciliul Efezin din anul 431 este unul din acele șapte concilii dintâi, pe cari și frații noștri ortodocși îi consideră și primesc ca saboare ecumenice.

Vom cita întâi canonul în latinește și apoi lăsam să urmeze traducerea românească.

„Nulli dubium imo saeculis omnibus notum est, quod sanctus beatissimusque Apostolorum Princeps et Caput fideique Columna et ecclesiae catholicae fundamentum a Domino Nostro Jesu Christo, Salvatore humani generis ac Redemptore claves regni accepit solvendique ac ligandi peccata potestas ipsi datus est, qui ad huc usque tempus et semper in suis succes oribus vivit et iudicium exercet.”

„Nu încapă îndoială, din contră a fost cunoscut în toate timpurile, că Sfântul și Preafericitul Principe și Cap al Apostolilor, stâlpul credinței și fundamentul Bisericii catolice a primit cheile împărăției dela Domnul Nostru Isus Christos Mântuitorul și Răscumpărătorul neamului omenesc, lui i s'a dat puterea de a lega și deslega păcatele, care până în timpul de față și întotdeauna trăiește și judecă în urmașii lui.”

(De Segur.)

*)Primim cu plăcere aceste șire dela un stimat mirean, colaborator al nostru, cu adevărat ca o potrivită reamintire.

Red.

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT”

tradus și tâlcuit de p. dr. Bălan
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNII SIGHET

Piața Unirii No. 25.

Către femei.

Femeia cu firea ei mai simțitoare și cu gustul ei mai dezvoltat e chemată, ca să țină buna ordine în casa familiară. Despre aceasta multe s'ar putea vorbi. Înainte cu câteva săptămâni am fost la o excursiune. Am traversat un sat, care are locuitori români, unguri și germani. Când am trecut înaintea gospodăriilor, cu inimă tristă a trebuit să recunosc, că unde a fost curățenie și ordine, acolo nu locuiau români, ci străini mai ales germani. Locuințele românilor deja de afară s'au putut cunoaște, căci geamurile, pereții și curtea, nu erau așa de curate cași la străini.

Am agrăit o femeie, o soră de a mea, o româncă. Am întrebat-o despre cele observate de mine și ea mi-a răspuns: Dar noi suntem foarte săraci. Și atunci am văzut, că tot năcazul de unde provine, unde își are rădăcinile.

Poporul nostru din Maramureș crede, că sărăcia trebuie necondiționat însoțită cu disordine. Aceasta nu este așa. Disordinea în cele mai multe cazuri are ca rezultat sărăcia, dar dacă noi fără vina aceasta am ajuns în mizerie, dacă suntem ordonați în casele, afacerile și în sufletele noastre, totuși putem nădăjdui îmbunătățirea sorții noastre. Și pe când persoana disordonată ajunge mai timpuriu sau mai târziu la sapă de lemn, omul lovit de soartă, dar ordonat, disciplinat trebuie să se ridice, să ajungă într'o situație tolerabilă, dacă nu bună.

Ori cât de săracă să fie o familie, femeia poate să dea fasolea aceea, care o fierbe, în farfurie bine spălată, căci atunci cu mai bună poftă și mai veseli vor mânca membrii familiei. În cele mai multe sate e în apropiere râul sau valea, copiii se și scaldă vara aproape ziua întreagă și totuși apar cu gâtul și urechile murdare, așa că am putea sămăna în urechile lor ridiche. Și pentruce e și aceasta? Pentru că mamele lor nu i-au învățat cum să se spele bine. Apoi măturile se pot face din nuiele, nu costă nimic și așa ori care femeie săracă, poate să măture cât îi place. Un maiu (pranic) fiecare soț poate face, apa o dă Dumnezeu, cenușe, — dacă n'are bani pentru săpun, — se află în casă și așa, nu înțeleg ca copilul cel mic, odorul cel mai scump al părinților, — căruia curățenia atât de mult

ii este necesară, ca să poată trăi și a se desvolta, — de ce să fie acoperit cu zdrențe murdare și nu curate? Mortalitatea copiilor e mult influențată de curățenia lor, așa că o mamă disordonată se poate socoti în a zecea parte de ucigașa copiilor ei morți.

O femeie mi-a adus nu demult să cumpăr caș. Cașul a fost alb, ștergarea în care a fost învălit neagră ca pământul. „Nu-mi mai trebuie,” — i-am spus eu, care înainte i-am declarat, că vreau să cumpăr caș. Apoi cât lapte, câtă smântână se aduce pe piață, care din motivul oalelor nespălate se strică. Ce credeți, cine a cumpărat odată asemenea lapte sau smântână, va cumpăra încă o dată dela voi? De ce lăsați să vă facă concurență femeile străine dintr'un sat vecin cu orașul nostru, care produsele de lapte le aduc așa de curat și frumos aranjat, că ți-e mai mare dragul?!

Eu cred că glasul meu nu va suna în pustiu, Căci femeia română e inteligentă și isteasă dela fire și va înțelege, că în timpuri așa de grele, când avem nevoie și de ultimul ban, nu-și poate permite luxul de a fi disordonată și murdară.

Dr. Irina Berinde.

Cununia Domniței Ileana.

Duminecă s'a sărbătorit la Sinaia cea mai frumoasă nuntă care a văzut-o vreodată pământul românesc. Atunci s'a cununat Alteța Sa Regală Ileana, sora preaiubitului nostru Rege, cu Alteța Sa Imperială Anton de Habsburg, un nepot al împăratului Francisc Iosif.

Bucuria Înaltei Noastre Case Domnitore și a întregii țări pentru marea serbare, ca din povești, este și mai mare bucurie

pentru noi românii de legea unită, pentru că s'a săvârșit cununia după rânduiala Bisericii catolice și de către preoții acestei biserici.

Preoții cununători au fost; Înalt Preasfințitul Arhiepiscop Catolic al Bucureștilor, Cisar; prelatul din Paris, urmaș al domnitorilor români și frate cu Dl. Ministru de externe, Ghica; trimisul Preafericitului Părinte al Papei, prelatul Umberto Kaldewey.

La cununie a vorbit mai întâiu prelatul Ghica, în limba franceză arătând cum prin această cununie se unește un urmaș al regelui francez, Ludovic cel Sfânt, cu fiica marelui Rege Ferdinand. Tot el le-a predat mirilor cel mai scump dar, trimis de Preasfântul Părinte, Papa — o părticică din rămășițele Sfintei Terezia de Pruncul Isus, făcătoarea de minuni.

A mai vorbit Înalt Preasfințitul Cisar, argându-o pe mireasă în limba română, să nu uite de această țară și acest popor, acolo în noua țară care i-a hărăzit-o soarta.

Noi românii uniți, parte vie și noi din Sfânta Catolica și Apostolica biserică a marelui Rege Carol I, a lui Ferdinand și a tinerei perechi, nădăjduim că această nuntă sărbătorită atât de sfânt, după legea noastră — fără despărțire. — va arunca și asupra noastră o rază de lumină.

Și dacă această lumină nu ar veni, pentru că încă nu suntem vrednici de ea, noi totuși le vom dori tinerilor căsătoriți, — mai mult decât alții, — să le binecuvinteze Cerul viața lor, să o facă senină, ca ei în zilele lor fericite, să îmbrățișeze în aceleași rugăciuni Tara și Neamul de unde a plecat frumoasa zină și Biserica aceea care i-a binecuvântat.

Așa de frumos este când se îmbrățișează sângele nostru roman cu biserica română!

1. Aug. începutul post. Sf. Mării.

Calendar săptămânal.

2 — 8 August 1931.

2. Dumineca 9-a d. Rusalii. (Ev. Mat. 14, 22.) Ad. Moașt. S. Ștefan
3. Luni Cuv. Păr. Zachie
4. Marți SS. 7 Coc. din Efes
5. Miercuri Muc. Eusigniu
6. Joi Schimbarea la față. (Ev. Mat. 17, 1.)
7. Vineri Cuv. Muc. Dometie † 453.
8. Sâmbătă S. Muc. Emilian.